

„Holka?“ vyjevila se Simona, „Děláš si srandu? To se ti asi něco zdálo. Hra stínů nebo tak.“ Starostlivě si prohlédla pobledlého Radka, zatímco připravovala kávu. Vychrlil tu příhodu, sotva za ním zaklaply dveře. Ani se nezeptal, jestli už Týnka spí. Pak si uvědomila, že je skoro půl dvanácté. Dcerka byla nedůtklivá a našťvaná. Snadno prokoukla, že Simona pátrá po tátovi a nechce to s ní sdílet. Co také? Jak by mohla pochopit tajemství pozemku, o jehož existenci nic neví a jeho spojitost s Tomovým zmizením. Pravděpodobnou? Možnou? Nápad vystresovaného mozku podsunutý archy, které šíří podivné fluidum? Zalezla do svého pokoje dřív, než musela, i když si Simona předsevzala být vlídná, laskavá a probrat s ní třeba ten zatracený dramaťák, novinky ze školy, cokoli by si přála. Týna instinktem mláděte vycítila, že máma bloudí myšlenkami jinde a jen trapně předstírá. Útrpně se usklíbila a zmizela za dveřmi pokojíku. Když za ní po hodině Simona přišla, spala na nějakém starém zápisníku. Patrně si ho půjčila od nějaké spolužačky. Simona ho opatrně vytáhla zpod její hlavy a zběžně prolistovala. Básničky. Usoudila, že patřival babičce nebo spíš prababičce té dívenky. Na poslední popsané stránce se zarazila. Dvojverší neznělo vůbec dětsky jako ostatní básně, naopak velmi dospěle. Kristýna se zavrněla a začala šátrat pod hlavou. Simona zavřela zápisník a položila ho na noční stolek. Malé by se nemuselo líbit, že se jí máma probírá. Týnka vzdychla a otočila se na druhou stranu. Spala dál. Simona zhasla lampičku a tiše odešla.

„Nakonec... ten správce přece může mít vnučku,“ prohodila, aby Radkův zážitek nesmetla jako fantasmagorii svědčící o nabuzených nervech a stresu. Postavila na stůl šálky a posadila se. Radek začal kávu s nepřítomným výrazem míchat.

„Panák by bodnul víc.“ Nedočkavě usrknul a otrásl se. „I kdyby měl, těžko by se poflakovala venku v noci. Navíc po takovém lijáku a jen v šatičkách. Vypadala jako víla.“

„To je fakt blbost,“ uznala Simona a pohodila hlavou. „Ber to prostě tak, že zapracovala fantazie, únava a taky adrenalin, vždyť nemyslíme na nic jiného, nespíme ... máš problém doma, vid’?“ Radek jen nesrozumitelně odfrknul. „Vanda je určitě našťvaná,“ dodala.

„Jo, kapánek vyšilovala, ale umravnil jsem ji. Je dost chytrá, aby se držela v mezích.“ Simona tušila, na co naráží. Už dříve jí bylo jasné, jak královsky a bezstarostně si Vanda i děti s Radkem žijí. Někdy jí dokonce trochu záviděla. Ale stačilo, aby se Tomáš posadil ke klavíru s Kristýnkou na klíně, pohladil ji nebo s ní o něčem diskutoval a hned si uvědomila, jak vysoko v jejích očích ční nad celou Radkovou maloměšťáckou rodinkou. Jenže projevy lásky a zájmu ubývalo, Tomových protivných nálad, frustrací a prázdných večerů přibývalo. Díky Radkovi teď aspoň ví, kde je trávil. Jak mohla být tak bezmezně tolerantní a nezeptat se, kam chodí a co tam dělá? Uspořádat scénu jako jiné manželky? Polykala vztek i lítost, jen aby se neznelíbila. Třeba zrovna na to čekal, vadilo mu, že se drží zpátky...

„Ty plány,“ vytrhnul ji Radek z myšlenek, „Něco vysílají, připadám si jak v imaginární kleci, kde neexistuje čas, ... nedoléhají ke mně zvuky z okolí.“ Krátce jí převyprávěl svůj dnešní zážitek z práce. Simona přiznala, že se cítí podobně, i když ne docela. Archy si její pozornost uzurpují jinak. Pověděla mu, jak nadsakovaly na stole v kanceláři inženýra Houžvy, jak se neustále dožadovaly, aby se na ně dívala. Bez přerušení ho seznámila s obsahem rozhovorů na stavebním odboru, autoservisu i redakci místního zpravodaje. Radek na oplátku referoval o průběhu návštěvy u Diany, a co ho přinutilo ji navštívit. Cestou v autě uvažoval, jaký dopad budou na Simonu jeho sdělení mít a jestli vůbec jí má prozradit jaký cejch lpí na rodině, do které se přivdala. Má jít až na dřev? Říct jí o svém nejtemnějším podezření? Vyklopit holce nešťastné ze zmizení manžela, že její muž a Radkův nejlepší kamarád je možná synem vůdce

satanistické církve? Nakonec se rozhodl, že tak hrůznou dávku upřímnosti si Simona nezaslouží. I tak pro ni byly novinky šokující.

„Chceš říct, že jsem si vzala satanistu?“ V Simonině rázem zbledlém obličejí se nepohnul sval, jen rty se jemně chvěly.

„Ne, jen jsem si pospojoval několik vzpomínek z hodně dávný minulosti. Vím, že ho k té víře chtěla zatáhnout Diana. Ona je vyznavačkou La Veyova učení a je na to pyšná. Tom... jedinej syn, leccos z toho se dá pochopit.“

„Co proboha?“ Simona se naklonila přes stůl, oči vytřeštěné, „Že pořádají rituály s oběťmi, vražděním...“

„Počkej, no tak!“ zarazil ji Radek. „Čistě abych získal trochu přehled, jsem do tý jejich bible před časem nakoukl. *A hlavně viděl La Veyovu fotku...* Vlastně... každý náboženství braný fanaticky je zlořád určený k oblbování lidí, hlavně těch, co si nejsou jistý sami sebou a potřebujou berlu. Jak myslíš, že křesťani drží věky svý ovečky ve slepý poslušnosti? Nebo třeba islamisti... Každá víra se dá zneužít. Ty cancy, že satan je ďábel, vraždí panny a nemluvnata, slouží peklu a v jeho jménu páchají zločiny... to je blbost vymyšlená křesťany, protože spolu od věků soupeří. Nakonec, vzpomeň na inkvizici. Taky byla svatá. Pálení čarodějnic. Obrovský svinstvo vyvolaný zdeformovaným učení, že ženský jsou služebnice ďábla. Dogma, kterým byli hlupáci nuceni k otrocké poslušnosti právě křesťanskému bohu.“ Simona zaraženě přikývla.

„Podle toho, co dneska Diana říkala, jsem pochopil, že v té víře, ...tedy v její moderní verzi, kterou sepsal La Vey, jde primárně o svobodu člověka při veškerým jeho konání a odpor k otroctví v jakýkoli podobě.“ Lehce plácl dlaní do stolu a dopil kávu. „Hele, asi je pozdě tohle teď řešit...“

„Jasně, moje vina.“ Simona se uchechtla. „Pochybuj, že chodí po světě větší kráva než já.“

„Nech toho a pojď dát dohromady, co máme a co to může znamenat, jestli vůbec něco.“

„Jo,“ vydechla Simona a vstala. Sebrala prázdné šálky. „Dám si panáka, fakt ho potřebuju...“ Tázavě se podívala na Radka, ale ten zatřepal hlavou.

„Pro mě ještě jedno kafe.“ Simona znovu zapnula konvici a z lednice vyndala láhev vodky.